

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 — GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

17 november 1978

=====
23e jaargang nr.13

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Ook voor dit geestelijke onderwerp, dat volgens programma vanavond behandeld dient te worden, geldt, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn, zodat zelf nadenken geraden is. Ik wilde dan met u spreken over:

H A R M O N I E

=====

Dit is volgens mij een belangrijk en geestelijk onderwerp, ook voor u, ofschoon je op aarde, wanneer je naar de harmonie zoekt, altijd weer te horen krijgt, dat die net met de muziek mee is.

Toch zijn alle harmonische principes erg belangrijk, omdat vooral in deze tijd de mens zijn evenwicht vaak kwijt is en dus zowel in zich als t.a.v. de wereld enige harmonie hard nodig heeft, om nog bewust te kunnen leven.

Neem mij niet kwalijk, wanneer het volgende wat minder aangenaam overkomt. Maar op het ogenblik is uw wereld grotendeels bevolkt door mensen, die je, met een psychiatrische vakterm, enigszins schizoïde of zelfs schizofreen zou kunnen noemen.

Zo iets betekent: gespleten persoonlijkheden, die ten dele in een eigen realiteit leven, welke niet of nauwelijks gedeeld kan worden met anderen. Zelfs de behandeling brengt moeilijkheden: doktoren plegen deze afwijking te behandelen als een soort geestelijke griep en zijn geneigd voornamelijk naar pillen en dergelijke middelen te grijpen.

Maar op deze wijze kan de genezer niet doordringen in deze eigen wereld van deze mensen. De oorzaak vindt men dan in feite zelden of nooit, zelfs wanneer het uiterlijke effect, waarnaar de arts streeft, bereikt wordt.

Het feit, dat zoveel mensen een deel van de tijd in een eigen droomwereld leven, betekent echter niet alleen, dat

dat de harmonie bij deze mensen ontbreekt, maar ook, dat voor hen de z.g. werkelijke wereld niet aanvaardbaar is.

Dit nu vormt een grote moeilijkheid, want een mens moet nu eenmaal, of hij dit wenst of niet, leven met de feiten. Deze feiten kun je, zo je dit wenst, enigermate persoonlijk interpreteren, maar je moet ze niet proberen om te buigen tot een geheel andere betekenis. Waar dit regelmatig gebeurt, komt de mens in moeilijkheden.

Wanneer je als mens een beeld hebt van je eigen betekenis, taak, belangrijkheid en je kunt daarvan niets waar maken, zul je als mens soms kiezen voor een droomwereld, waardoor je dit uiteindelijk toch kunt bereiken.

Op zich is het feit, dat een mens een eigen droomwereld kent, niet zo erg, ook niet voor de omgeving. Maar anders wordt het, wanneer die mens steeds meer waarden, voorstellingen en handelingen uit deze droomwereld als werkelijkheid probeert te hanteren in de wereld, waarin hij werkelijk leeft.

Danks zij deze botsingen tussen droomwereld en werkelijkheid zie je dan ook overal vormen van agressie ontstaan. Voor de mensen, die hiertoe geneigd zijn, is er maar één weg terug naar de werkelijkheid: tot een innerlijke harmonie komen, een innerlijke eenheid bereiken, waardoor je ook je werkelijke wereld weer onder ogen kunt zien en met de feiten en jezelf te leven, zoals je werkelijk bent.

Nu weet ik niet, of u dit een geestelijk onderwerp vindt of niet. Ik heb echter dit onderwerp gekozen, omdat er heel wat geestelijke samenhangen mee te vinden zijn. Wie wil protesteren, mag zich overigens rustig laten horen.

Ik stel, mede gezien het voorgaande: Wanneer ik mijzelf waar wil maken, zo kan ik dit nooit wezenlijk doen aan de hand van wetten en regels, die alleen buiten mij bestaan.

Ik kan mijzelf slechts waar maken aan de hand van datgene, wat ik in mijzelf erken te zijn. Maar helaas is het innerlijke wereldbeeld van een mens meestal heel wat complexer dan je aan de hand van uiterlijkheden alleen zou veronderstellen.

Er zijn allerhande inkarnatiewaarden en geestelijke waarden in verwerkt, terwijl het onderbewustzijn en zeker bij zeer velen ook een konditionering - vooral in de eerste levensjaren - een grote rol speelt.

Uit dit alles te samen moet je een voor jezelf aanvaardbare eenheid vormen en dit zul je nooit tot stand brengen, wanneer je uitgaat van de noodzaak in de wereld een erkenning te vinden voor alles, wat je innerlijk pretendeert te kunnen of meent te moeten zijn tegenover die wereld.

Als een tweede regel kun je stellen, dat een mens voorzichtiger moet zijn met zijn pogingen erkenning af te dwingen, naarmate hij meer mensen daarbij betreft. Juist in het geval, dat je met zeer vele anderen te maken krijgt, is het van het grootste belang, dat je beseft, hoe je je innerlijke waarheid hanteert.

Dit laatste is mogelijk begrijpelijker, wanneer u zich de vraag stelt, of u uw verborgen innerlijke waarden, die u in de wereld wilt waar maken, wilt beleven, wel aan anderen voldoende duidelijk kunt maken.

Zo even heb ik reeds opgemerkt, dat de grote fout van

menige psychiater is gelegen in het feit, dat hij wel zijn patiënten probeert te genezen, maar daarbij niet de tijd heeft of neemt, om de innerlijke wereld van deze mensen te begrijpen, terwijl voor een werkelijk bereiken van de patient de genezer eerst diens innerlijke illusiewereld met de ander zou moeten kunnen delen en zo tot een werkelijk kontakt komen.

Eerst vanuit een deelhebben aan de illusiewereld is het mogelijk langzaam terug te werken, tot men komt tot een erkennen van en aanvaarden van de menselijke werkelijkheid in de wereld.

Ook voor ons allen hier geldt het zelfde: wij moeten steeds weer terugkeren van onze innerlijke wereld tot een werkelijkheid, die op grond van feiten of gemeenschappelijk ervaren met anderen gedeeld kan worden en dus gemeenschappelijk beleefbaar is.

Er bestaan reeds lange tijd op aarde verschillende methoden, die bij kunnen dragen tot het verwerven van een innerlijke harmonie en daarmee de mogelijkheid scheppen voor een mens, waarlijk en in de wereld zichzelf te zijn. Dit ongeacht de situatie, waarin de omstandigheden waaronder men leeft.

De technieken zijn vaak nogal oud, zelfs alken in van de verschillende meditatie en yogatechnieken, maar ik aanneem en beseft, dat deze vaak reeds duizenden jaren lang op aarde gebruikt worden om tot innerlijke harmonie te komen en het ik in de wereld juist te leren uiten.

Bij nadere beschouwing blijken dit voornamelijk ontspanningstechnieken te zijn. In feite gaat het er kennelijk om volledig te relaxen. Een van de meest voorkomende technieken gaat uit van het beschouwen:

Je neemt een onderwerp in gedachten en laat dit in jezelf ontstaan als een volledige droom, die intens beleefd kan worden. Daarna haal je er steeds meer je beeld van de werkelijkheid bij. De feiten dus, zoals jij die ziet en beleeft.

Dan blijkt, dat de droom langzaam maar zeker een soort eenheid verkrijgt, waardoor zij ook naar buitentoe kenbaar gemaakt kan worden.

Niet alleen is zo de droom, die er in je leeft, kommuni-ceerbaar geworden, maar zij is een stimulans geworden voor het zoeken en erkennen van een relatie tussen jezelf en de wereld buiten je.

Helaas heb je zelfs dan soms te maken met die bekende houding, die mogelijk nog het beste omschreven kan worden als een voortdurende zelfmisleiding. Waarvan ik meen beter maar een voorbeeld te kunnen geven.

Het volgende is b.v. een voorbeeld van dit voortdurend jezelf misleiden, soms tegen beter weten in zelfs: Ik heb grotendeels gelijk, dus moet ik dit gelijk over het gehele vlak blijven handhaven met alle middelen, ook al beseft ik, dat ik ten dele wel degelijk ongelijk heb. Maar zonder het afdwingen van een aanvaarding hiervan kan ik nooit tot stand brengen, wat ik wil.

Op zich is een tijdelijk "vergeten" van eigen falen niet zo erg. Maar iemand, die dit doet, zal steeds verder gaan in zijn pogingen eigen gelijk te bewijzen, tot hij op de duur

ding van alle daden en stellingen niet meer mogelijk is. Dien-
tengevolge voelt deze mens z'ich bedreigd, achtervolgd en
zelfs aangevallen door een ieder, die de punten citeert, waar-
in hij volgens eigen besef ongelijk heeft.

Bij deze instelling is alles, wat men zelf doet, zon-
der meer aanvaardbaar en gevoelt men alle recht te hebben om
met alle middelen eigen gelijk te handhaven. Dat was b.v. de
dramatiek van het geval Nixon: hij overtuigde zich, dat alles,
wat hij stelde of deed, goed was, dat alle tegenspraak met
alle middelen bestreden diende te worden. Het had zijn val-
ten gevolge, maar men moet wel beseffen, dat de man ook veel
goeds tot stand heeft gebracht en niet slechts bedenkelijke
dingen.

In feite had de man de illusie, dat hij een soort god
was en dus boven alle kritiek verheven. Hij wilde zijn gelijk
hebben ten koste van alles en vergeet daarbij, dat soms dit
gelijk, soms de middelen, waarmee men het haalt, tegenover
de wereld niet feitelijk te verdedigen is.

De grootste bedreiging van de innerlijke harmonie is
wel het gevoel van meerwaardigheid, verheven zijn, geen fouten
kunnen maken. Daarom zou men elke dag na moeten gaan, welke
vergissingen, fouten men heeft gemaakt, wat mis is gelopen,
zo goed als men elke dag even op dient te sommen, wat men aan
feitelijk goeds tot stand mocht brengen.

Dit bevordert het innerlijke evenwicht en maakt inner-
lijke harmonie en harmonie met de wereld eenvoudiger bereikbaar.
Maar dit moet je dan wel elke dag doen. Wie enige weken zich-
zelf niet onderzoekt en stelt wel gelijk te zullen hebben,
zal niet meer zo snel eigen fouten onder ogen willen zien.

Verder is het goed, zichzelf steeds weer voor ogen te
stellen, wat men zou wensen voor zichzelf en wat men in feite
volgens eigen besef werkelijk is en kan.

Een methode, die vaak eveneens zeer goede resultaten geeft,
berust op het breken van alle sleur. Sleurdenken ontstaat, door
dat men aan een enkele opvatting of gewoonte blijft vasthouden.
Innerlijk zie je dezelfde gang van zaken als bij een uiter-
lijke sleur, waarbij het doel verloren gaat en dat, wat men
doet, in feite een bestaansrechtvaardiging wordt. Men leeft
niet meer bewust en gemotiveerd, maar handelt, denkt en doet
alleen nog maar: " omdat het zo hoort".

Neem de geestelijke sleur, waarmee menig besef werd
verdoofd. Elke zondag ter kerke, luisteren naar dominee of
pastoor, braaf bijbel lezen zonder te denken, gehoorzamen
aan alle encyclieken en alle andere klieken, die je op je
weg tegenkomt, je gebonden achten aan alle uitstraken, wanneer
die maar komen van het gezag of de z.g. deskundigen.

Vide: Wanneer de minister zegt, dat iets niet werkelijk
gevaarlijk is of kan worden, moet je dit zonder meer aanvaarden
en niet zelf nog eens de zaak onderzoeken. Want die man is
onze meerdere, is boven ons gesteld en dus heeft hij zeker ge-
lijk. De mensen, die zo leven en denken, beletten zichzelf voort-
durend een werkelijke kommunikatie tussen zichzelf en de buiten-
wereld tot stand te brengen en eigen werkelijkheid te beseffen.

Vrijheid van denken betekent: grotere vrijheid van leven. Een grotere vrijheid van leven betekent weer een steeds groeiende vrijheid in het geestelijk beleven.

U moet niet denken, dat het bij harmonie nu alleen maar gaat om het associatieve spelletje, dat zich afspeelt in uw hersenen. Er zijn zoveel zaken bij te pas te brengen, dat het ondoenlijk is dezen allen even te noemen zelfs.

Uw geestelijke mogelijkheden, krachten en waarden komen niet tot verdere ontplooiing, wanneer zij door een sleur eenmaal uitgeschakeld of tot norm herleid zijn. Eenzijdigheid betekent vanuit een geestelijk standpunt: onevenwichtigheid.

Maar dit betekent, dat je innerlijke harmonie teloor gaat en je daarmee steeds minder de mogelijkheid vindt, vanuit jezelf te leven, bewust jezelf te kennen en te zijn. Dan ben je op de duur een soort etalagepop, geestelijk gekleed in al wat de wereld wenst of goed acht en alle afwijkingen van uw ik verbergende achter aanpassingen, die in wezen een vermindken van het ware ik betekenen.

Voor zo iets moet je uitkijken. Indien je in een sleur leeft en denkt, probeer haar te breken. Wanneer iets sleur dreigt te worden, verander of benader de zaak uit een ander standpunt en met andere middelen.

Dat u een geloof hebt is bij dit alles zeker geen bezwaar. Trouwens, elke mens heeft wel een geloof, al is het maar, dat hij toch beter is dan zijn buurman. Een veel voorkomend geloof, evenzeer op misvattingen gebaseerd als menige meer algemeen verbreide geloofsvorm.

Indien u een geloof aanhangt, best. Maar dan geen klakkeloze aanvaarding zonder meer. Zorg er voor, dat u zo nu en dan ook in staat bent een soort advocaat van de duivel te spelen en zo de argumenten tegen uw geloof en geloofspraktijk onder ogen te zien.

Wat ik geloof, krijgt voor mij immers eerst dan een werkelijke inhoudt en betekenis, wanneer ik mijn besef gebruik om de waarden en stellingen van mijn geloof te ontleden en mij te realiseren, wat de onwaarschijnlijkheden of de schijnbare onmogelijkheden zijn in dit geloof.

Eerst wanneer je dit doet, zul je immers bewust beseffen, wat je werkelijk gelooft en wat niet? Eerst dan kun je dan ook eindelijk bezien, in hoeverre uw geloof innerlijk en werkelijk voor u betekenis heeft en in hoeverre het eerder een uiterlijkheid is, een soort samengaan van gewoonte en een sociale verplichting, een rite zonder inhoud of een vorm van sociaal gedrag, gehuld in een pseudo-goddelijk gewaad.

Ook wanneer u te maken hebt met de wetenschap, met politiek e.d., spiritisme enz. moet je rustig zo nu en dan de advocaat van de duivel spelen: probeer alles, wat je klakkeloos pleegt te aanvaarden, eens aan kritiek te onderwerpen. Breek de sleur van aanvaarding, stel tegenover de argumenten van anderen je eigen argumenten - die je heus wel op kunt brengen.

Ben je bezig met het beeld van je ik, vol van plichtsbetrachting, oprechtheid, geestelijke waardigheid enz., de innerlijke wijsheid, waardoor je anderen zoveel lering brengt, of je genezende - of andere - kracht, waardoor je zoveel anderen helpt. moet je eens tegenargumenten gebruiken. Ga tegen al die geliefde denkbeelden en opvattingen eens in, desnoods als een

spel. Doe desnoods eens, of je de ander bent, die met jouw eigenaardigheden, wijsheden en krachten gekonfronteerd wordt.

Kortom: maak jezelf zo nu en dan eens los van het gewoontebeeld omtrent eigen ik, geloof e.d. Iets, waar je zeker niet elke dag de tijd zult kunnen vinden. Maar doe het toch zo vaak mogelijk.

Want eerst wanneer je de tegenstellingen gaat erkennen en daarnaast geloofsaanvaarding, gevoelens, denkwijzen meer objectief beschouwt, zul je er toe kunnen komen dit alles steeds meer te baseren op de stoffelijke werkelijkheid en zo ook in de praktijk je steeds meer waar kunnen maken.

Zelfs wanneer je hierdoor bepaalde tegenstellingen moet erkennen, zul je nog innerlijk het bestaan daarvan beter kunnen aanvaarden en zo je weg voortaan met een grotere innerlijke harmonie kunnen gaan, zonder daarbij in denken en op de duur handelen steeds meer af te wijken van de feiten, van de werkelijkheid in de wereld, waarin je toch moet leven.

Je voorkomt dan ook de splitsingen van bewustzijn en gedrag, die voortkomen uit een niet erkennen van het verschil tussen wens en mogelijkheid, tussen dat, wat je zou willen zijn en datgene, wat je werkelijk bent of kunt worden.

Trouwens, met enig denken besef je, hoe goed het is, dat niet een ieder op aarde maar kan worden, waarvan hij droomt, uiterlijk kan beantwoorden aan de droombeelden, die hij in zich pleegt te verbergen. Want indien dit werkelijk mogelijk was, zouden er op aarde heel wat Al Capone's rond lopen om maar niet te spreken van de Churchills, de Caligula's en zelfs naar ik vrees, de vele Hitlertjes.

Het beeld van hetgeen je werkelijk wilt zijn, is maar al te vaak een droom, die je hanteert om te kunnen vergeten, wat je werkelijk beseft te zijn. Daarom geldt voor een ieder, die naar innerlijke harmonie streeft, dat hij allereerst zichzelf moet beseffen, voor wat hij wezenlijk is en kan. Vraag je af, wat je werkelijk bent, werkelijk wilt, werkelijk kunt. Maak steeds weer balans op van uw mogelijkheden en middelen. Zorg, dat u weet, waar u aan toe bent.

Wanneer je b.v. ontdekt, dat je maar enkele guldens op zak hebt, besef je, dat het onmogelijk is een goed restaurant binnen te stappen voor een uitgebreide lunch. Je zou dit mogelijk wel prettiger vinden, maar neemt genoegen met het zakje patat, dat er nog net af kan.

Iemand, die geen balans opmaakt, voelt zich soms veel rijker dan hij in feite is. Stelt eisen, heeft pretenties en kan niet waarmaken, dat hij dit alles werkelijk kan eisen, wanneer het er opaan komt. Zeker, zo iemand heeft een goede lunch genoten, maar eindigt met uitroepen, dat hij bestolen is, dat het leven onrechtvaardig is en zal vaak de gevolgen van zijn eigen houding eerst dan aanvaarden - onder protest en tegen wil en dank - wanneer hij geen vrijheid meer heeft om verder te gaan, alsof hij rijker zou zijn, dan hij ooit werkelijk is geweest.

Dat iemand, die geen geld leeft, in het dagelijkse leven genoegen moet nemen met een zakje patat, al had hij ook liever iets beters, beschouwt men als normaal. Waarom zou men dit, wat innerlijke en maatschappelijke zaken betreft, dan niet een gelijk standpunt innemen?

Waarom zou een mens innerlijk geen vrede kunnen hebben met zijn eigen mogelijkheden en zijn geestelijk zowel als zijn stoffelijk leven baseren op zijn werkelijke mogelijkheden en vaardigheden?

Besef, wat je werkelijk bent en kunt, ook wanneer dit een verandering betekent. Want er is menige stoelenmatter, die veel meer zichzelf zou zijn en zou bereiken door te gaan preken, terwijl heel wat predikers het veel beter zouden doen in de bouw en daar meer waardevolle zaken tot stand zouden brengen. Of stukadoor worden, want gladstrijken is voor vele van deze mensen een bijzondere vaardigheid, die hen aantrekkelijk en verdienstelijk voorkomt, maar voor medemensen wel eens erg onaangename gevolgen kan hebben.

Kortom: mijn stelling luidt, dat een mens eerst eens in zichzelf na moet gaan, wat hij in het leven voor anderen wil betekenen en over welke mogelijkheden hij kan beschikken. Op grond daarvan kan hij dan besluiten, wat hij in het leven het beste kan doen en zijn.

Besef, dat de droom van eigen waardigheid, heldhaftigheid enz. maar zelden iets te maken heeft met dat, wat je werkelijk bent en dus ook met hetgeen je in de wereld werkelijk waar kunt maken.

Het is niet nodig, op één enkele wijze betekenis te zoeken, want de betekenis, die je voor anderen wilt bezitten, kun je op vele verschillende wijzen benaderen en bereiken.

Leer beseffen, dat je vaak met zeer geringe middelen in het leven van andere mensen grote veranderingen kunt veroorzaken, ten goede of ten kwade. Maar die mogelijkheid zul je alleen werkelijk bezitten en behouden, wanneer je bereid bent steeds weer uit te gaan, van hetgeen je wezenlijk bent en wat je werkelijk ook waar kunt maken. Dus niet van hetgeen je zou wensen.

Een punt, wat voor het vinden van harmonie van het hoogste belang is. Wanneer je werkt, met hetgeen je werkelijk bent en kunt, zal er immers geen strijdigheid meer ontstaan tussen jou en je wereld. Dan is het niet meer nodig voor de feiten weg te vluchten in een droom.

En wat nog belangrijker kan zijn: zo levende ben je ook veel meer bereid jezelf, zoals je bent, ook te aanvaarden. Een van de meest voorkomende factoren, die het ik kunnen begrenzen, is wel de z.g. beperkte ikvoorstelling.

Het ik wordt begrensd door allerlei denkbeelden, die ten doel hebben een manifesteren, van hetgeen men innerlijk toch wel beseft te zijn, onmogelijk te maken. Daardoor wijst men vele invloeden af. Uiterlijkheden doen je minder, eisen je minder op. Je houdt opeens tijd over voor belangrijke dingen door het wegvallen van je noodzaak je tegenover de buitenwereld voortdurend op te sieren en anders voor te doen dan je bent.

De grenzen, die men rond het ik pleegt te trekken om de illusie in stand te kunnen houden, worden overbodig. De mens kan zich meer en meer openstellen voor de kracht, die rond hem is.

Hij kan gemakkelijker anderen begrijpen, juist omdat men zich niet meer genoodzaakt gevoelt, allereerst eigen

illusiebeeld aan anderen op te dwingen en eigen waardigheid bovenal tot uiting te brengen.

Dan vraag je je niet meer af, of een ander mogelijk jouw geloof zou kunnen aanvaarden, maar vraag je je allereerst af, waarom de ander gelooft, wat hij gelooft, denkt wat hij kennelijk denkt, handelt, zoals hij pleegt te doen.

Dat wil niet zeggen, dat dit dan sociaal wordt uitgedrukt in vergoelijking, lijdzaamheid of iets dergelijks. Maar er is begrip voor de werkelijkheid van die anderen en daarvoor zal een nieuwe vorm van harmonie kunnen ontstaan:

Een wisselwerking tussen personen, maar daardoor in de mens zelf ook een wisselwerking tussen zijn geest, en alle delen en mogelijkheden van zijn eigen psyche. Dit alles krijgt dan opeens ook betekenis in het contact met anderen.

Zo kun je evenwicht en harmonie vinden ook met die medemensen, die in denken, geloof, of handelen afwijken, van hetgeen jij als optimaal beschouwt.

Waarom zijn deze tijden zo onrustig en is de harmonie steeds weer met de muziek mee, wanneer je haar het hardste nodig hebt? Het antwoord is eenvoudig en duidelijk: omdat de meeste mensen voortdurend bezig zijn hun eigen gelijk aan de gehele wereld te verkondigen, zonder ooit werkelijk naar die anderen te luisteren, of zich zelfs maar af te vragen, waarom de ander op zijn beurt ook kennelijk meent gelijk te hebben.

De denkwerelden van de mensen liggen op het ogenblik zo mijlenver uiteen, dat het soms wel lijkt, of de ene groep de ander beschouwt als een stel vreemdelingen van Arcuturus of een nog verderaf gelegen ster. De sociale strijd ontwikkelt zich tot een menselijke versie van "Starwars". Maar wie heeft daar nu eerlijk en werkelijk behoefte aan?

Als mens heb je geen werkelijk behoefte aan voortdurende strijd. Je hebt veel eerder er behoefte aan, jezelf te kunnen zijn, jezelf waar te maken, jezelf te erkennen en door anderen ook erkend te worden, voor wat je bent.

Op redelijk niveau, dat moet gezegd worden, is een algehele en werkelijke erkenning van mens tot mens niet mogelijk, omdat elk ik nu eenmaal een grote reeks van geestelijke, onbewuste en andere mogelijkheden en drijfveren omvat, die een mens zelfs voor zich slechts zeer ten dele pleegt te beseffen.

Om hierin verandering te brengen, zul je meer begrip op moeten brengen voor anderen, zul je ook meer open moeten staan voor alles, wat zich in je eigen wezen afspeelt en een verklaring daarvoor moeten zoeken, waar dit doenlijk is.

De grenzen die je trekt in de wereld en in jezelf door stellingen als: dit ben ik en de rest deugt niet, moet je dan maar eens vergeten. Harmonie kan alleen worden opgebouwd door degenen, die in zichzelf een steeds grotere mate van evenwichtigheid weten te vinden en zo ook wezenlijk bereid zijn tot een waar besef omtrent de wereld en anderen te komen.

Besef is een van de belangrijkste dingen in het leven zeker nu de liefde al lang beduimd in de uitverkoop ligt. Besef, begrip, is het enige, wat wij door dit woord in de plaats kunnen stellen, zonder het wezen van de noodzakelijke band tussen mens en wereld hierdoor onrecht aan te doen.

Het betekent: kunnen aanvaarden, wat een ander is, wat hij is. Het betekent een kunnen aanvaarden, dat er verschillen bestaan tussen mensen, een kunnen aanvaarden ook, dat er in jezelf krachten zijn, die je niet redelijk kunt omschrijven, dat er beweegredenen zijn voor je gedrag, die je niet onmiddellijk en redelijk kunt definiëren.

In die aanvaarding en het besef van al, wat bestaat, is werkelijke harmonie mogelijk. Is dit duidelijk en aanvaardbaar? Is er nog niemand boos geworden?

x Wij zijn toch de Orde der Verdraagzamen?

- Klopt. Maar de praktijk heeft uitgewezen, dat onder het mom van verdraagzaamheid vaak een zeer onverdraagzame woede op een niet bepaald eerlijk verdraagzame wijze tot uiting wordt gebracht, gepaardgaande met een poging alle anderen nog te overdonderen ook. Aanwezigen uitgesloten natuurlijk.

Ik vroeg echter niet alleen voor de grap, of er niemand boos was geworden. Wanneer je boos wordt, neem je immers een standpunt in. En dit betekent in ieder geval, dat je actief deelneemt aan gebeuren of leven.

Wanneer je alles over je heen laat gaan, ben je passief. Passiviteit is nu geestelijk zowel als materieel beschouwd voor de mens zeer nadelig. Zij betekent niet alleen dat je mogelijk minder bereiken kunt en eerder in een sleur gevangen raakt, maar ook dat je innerlijk minder snel vrede zult kunnen vinden en eerder zult uitwijken voor de feiten naar allerhande vormen van zelfbedrog.

Wanneer je een standpunt bezit, moet je dit ook kunnen en willen verdedigen. Wanneer je een ander begrijpt, betekent dit lang nog niet altijd, dat je dus ook je eigen standpunt zult moeten herzien.

Wanneer je niet actief bent, niet ook iets doet, is er als mens geen enkele mogelijkheid voor je om jezelf ooit waar te maken. Je kunt beter desnoods geheel ten onrechte boos worden over iets, om later ridderlijk toe te geven, dat je een fout hebt gemaakt, dan alleen in stilte te lijden en alles zonder meer te ondergaan.

Wanneer je in het leven actief bent, is dit geestelijk gezien altijd positief. Ik zie nu zo hier en daar een gedachte rijzen aan de moderne voetbalvelden, waar soms de meest actieven en strijdlustigen buiten de lijnen schijnen te staan.

Maar ook hier is er kwestie van mensen, die zich uiteten, uitleven zelfs. Je kunt daar bezwaar tegen hebben en zelfs passende termen bedenken als b.v. ontspoorde jeugd, baldadigheid of rowdiïsme, maar die mensen proberen in ieder geval nog zich te laten gelden, zichzelf op de een of andere wijze waar te maken. En dit verdient volgens mij meer waardering dan een geheel passief ondergaan van het leven. Een dergelijke uiting schept disharmonieën, dat is waar, maar op deze wijze komen bepaalde problemen tenminste naar buiten en blijven zij niet in de mensen verborgen, tot zij stikken in hun eigen onvermogen tot uiting.

Wanneer je problemen hebt, terecht of ten onrechte, blijkt het altijd nog beter te zijn, wanneer je die naar buiten brengt. Want dan worden anderen en op de duur dus ook jijzelf wel gedwongen er iets aan te doen.

Activiteit, die gebaseerd is op geestelijke waarden,

zal in eerste aanleg evenmin altijd zo positief zijn. De gevoelens van onbehagen, die in vele protesten worden uitgedragen, doen mij soms verzuchten: zet dat protest maar op je test en ga naar huis, want wat je zegt te willen, betekent in feite niets. Maar dan nog, ook hier doen mensen tenminste iets, proberen zich waar te maken.

Indien dit waarmaken dan niet is gebaseerd op het verwerven van een machtspositie t.a.v. anderen, maar werkelijk berust op het uiting geven aan iets, wat in de mensen leeft, zo zullen de deelnemers hierdoor ook geestelijke delen van hun ik hierdoor activeren.

Anders gezegd: De actie kan schijnbaar vooral materieel zijn, maar impliceert veelal een innerlijke activiteit, waarbij ook andere dan zuiver stoffelijke waarden een grote rol spelen.

In dat geval wordt er iets uitgestraald. Wanneer deze mensen dan bovendien nog enig begrip op kunnen brengen voor alle anderen, zelfs voor hun tegenstanders, stralen zij iets uit, waardoor alle anderen - ook hun tegenstanders - beroerd worden. Het is bijna onvermijdelijk, dat dan van alle kanten gelijktijdig een besef gaat groeien, dat de mogelijkheid tot werkelijke samenwerking en werkelijke harmonie doet toenemen.

Er zijn heel wat mensen, die dit alles afwijzen en zelfs een streven naar vreugde op aarde afwijzen onder het motto, dat de aarde het tranendal is, waar men doorheen moet trekken op weg naar de hemel. Uw wereld beoordelende vanuit een meer menselijk standpunt lijkt mij dit laatste te zwak uitgedrukt en zou men eerder kunnen veronderstellen, dat de aarde in feite een hel of tenminste een vagevuur is.

Vagevuur lijkt mij nog het meest juist: het leven is een vaag vuur, waarbij je de vlammen niet kunt zien, maar wel voortdurend je brandt, vooral de billen, om vervolgens op de blaren te moeten zitten.

Zonder gekheid: de wereld, waarin je als mens leeft, is geen ideale wereld en de mens, die je tijdelijk bent, kan nooit een geheel ideale mens zijn. Dit moet je aanvaarden.

Maar indien men te samen in die wereld de positieve zaken zoveel mogelijk waar probeert te maken, zal er toch wel iets van het ideale in wereld en mensen meer vorm en gestalte krijgen.

Waarbij ik toegeef, dat de resultaten zelden zijn, wat je verwacht van je positieve reacties. Je denkt waarschijnlijk dat je zonnepitten hebt geplant en konstateert, dat het augurkenplanten zijn, die opkomen.

Alleen vergeet men in zijn teleurstelling dan gemeenlijk, dat ook augurken bruikbaar zijn. In ieder geval is er iets veranderd, komen er nieuwe feiten, nieuwe mogelijkheden om jezelf te zijn, waar te maken, te uiten.

Door deze veranderingen juist, deze ontwikkeling, ontstaat een geestelijke bewustwording een gevoel van eenheid, een bewustzijn van kracht, waardoor op de duur dan een werkelijke beheersing van alle stoffelijke samenhangen mogelijk wordt.

Niet meer op grond van uiterlijk gezag dus, van stoffelijke macht, maar op basis van een geestelijk besef, een verbondenheid en begrip, die zijn voortgekomen uit de geestelijke

uitstraling van allen die actief zijn, te samen.

Het is gemakkelijk genoeg, te spreken over de hemel, over het hiernamaals als het oord, waarin dit alles als vanzelf waar zal worden. Maar juist hierdoor kom je niet tot een bewust handelen en denken in een wereld, waarin je wel de mogelijkheid bezit, te ervaren en te veranderen op grond van onweerlegbare feiten.

Wat hebt u aan de beschrijving van een momentopname uit zomerland, dat u zelf toch nooit precies zo zult leren kennen, zo min als u ooit werkelijk de hemel zult ontmoeten, waarvan u zo graag hoort, of een hel zult beleven, die ook maar enigszins gelijkt op de op aarde omschreven angstdroom, waar men vaak zo bang voor is.

De geestelijke wereld is een wereld met evenvele of meer mogelijkheden en verschillende richtingen als uw aarde. Het is de bereiking van innerlijke harmonie, waardoor voor een mens, die overgaat, op positieve wijze het aanvaarden van zijn nieuwe geestelijke bestaan mogelijk wordt.

Het is de aanvaarding van het geestelijke in uzelf tijdens uw bestaan op aarde, waardoor verschillende krachten, mogelijkheden en besefswaarden in uw wezen tot ontplooiing komen, die u nu, maar ook na de dood, helpen vanuit een eigen harmonie een steeds grotere eenheid met het al op te bouwen, zoals je hierdoor zelfs op aarde een steeds beter begrip en een betere beheersingsmogelijkheid op kunt bouwen t.a.v. de wereld.

Door de innerlijke harmonie en het geestelijk gevoelig zijn ontstaat een mens, die ook gevoelig is voor alle tendenzen van wereld en ik, een wezen, wat gevoelig is voor de steeds weer golvende lijnen van beïnvloeding, die de aarde beroeren en soms zelfs schijnen te beheersen.

Er zijn natuurlijk heel wat mensen, die zeggen, dat van een dergelijke algemene beïnvloeding geen sprake is. Maar ga dan de feiten eens na: aardbevingen komen voornamelijk voor bij volle en nieuwe maan. De ergste bij volle, de hevige met nieuwe maan. Tussen door zijn er in feite voornamelijk tremblors, kleine, maar vaak frequente bevingen.

Waarom gaan de meeste mensen, die in bed sterven, voornamelijk dood in lente en herfst? Waarom sterven de meeste mensen tussen 3 en 7 uur in de nacht?

Aan de hand van dergelijke toenamen van gebeurtenissen op bepaalde perioden, die dan meestal ook nog aan de hemel of in werkingen van de zon afleesbaar zijn, is toch geen zuiver toeval meer, nietwaar? Dat hier sprake is van meer dan een toeval kun je zelfs met je gezonde verstand wel aanvóelen, dacht ik zo. Zelfs als een bewijs voor de werking van planeten, maan, zon niet zonder meer te geven is.

Er komen echter ook gedragsafwijkingen enz. voor, die wel periodiek optreden, maar die niet zonder meer uit de loop van de planeten verklaard kunnen worden. Dezen zou je dan aan een andere invloed, van b.v. kosmische aard, kunnen wijten.

Mogelijk zijn bepaalde inwerkingen zelfs toe te schrijven aan werkingen vanuit een 4e of 5e dimensie. 5e, Omdat voor vele mensen de tijd als 4e dimensie geldt.

Realiseer, dat er inwerkingen zijn, die tot op heden niet redelijk verklaard kunnen worden, maar waarvan op grond

van statistische gegevens het bestaan waarschijnlijk gemaakt kan worden.

Ik stel, dat mensen, die enige innerlijke harmonie en innerlijke rust bereiken, dergelijke invloeden veel eerder konstateren- aanvoelen - dan anderen. Zij kunnen er eerder op reageren en zullen daardoor vaak veel bereiken.

Wie aanvoelt, welke materiele tendenzen zich ontwikkelen, zal zich beter aan de komende omstandigheden kunnen aanpassen, zal zich op de komende ontwikkelingen tijdig kunnen voorbereiden en zal zelfs vaak zijn voordeel kunnen doen met ontwikkelingen, die zonder dit noodlottig zouden zijn geworden.

Of dergelijke ritmen dan theorie zijn of werkelijkheid, zal je steeds minder gaan interesseren: je bereikt er iets door, dank zij dit aanvoelen word je meer jezelf en kun je jezelf beter waarmaken, juister leven.

Al snel ga je dan begrijpen, dat je ook kunt compenseren voor anderen, die deze tendenzen niet tijdig aanvoelen en zo niet alleen voor jezelf, maar ook voor anderen de gevolgen kunt beperken van optredende invloeden.

Het is zelfs mogelijk anderen onopvallend te helpen, zodat zij juist de fout kunnen vermijden, die anders bijna onontkoombaar voor hen zou zijn. Je kunt hen zelfs soms de kracht geven, waardoor zij in staat zijn vele verwarringen glansrijk te doorstaan.

Van groot belang is hierbij de mogelijkheid tijdig te reageren, tijdig in te grijpen. Ook wanneer dit betekent, dat je je vaak bezig zult houden met zaken, die volgens anderen de moeite niet waard zijn. Voorbeeld: uw hond heeft één of twee vlooiën. Laat dus maar. Na enige tijd springt de hond zonder iets te doen buiten eigen wil rond en krabt zich in de overblijvende tijd de pels van het lijf. Het uitgroeien van de overmoedige springerfamilie wordt dan een lange en vaak ondankbare taak, terwijl het tijdig wegvangen van enkele vlccien een eenvoudig werkje was op het ogenblik, dat men zei: enkele vlooiën? Waar maak je je druk over.

Zo is het vaak met problemen ook, zelfs op aarde. Je meent vaak beslissingen e.d. uit te kunnen stellen, een ingrijpen nog wel enige tijd te kunnen uitstellen, want de zaak ziet er nogal ongeangriek uit. Zet maar in de ijskast het probleem, gaat dan misschien wel vanzelf weg...

In lopende tendenzen worden dergelijke problemen echter steeds sterker gefixeerd. wat wil zeggen, dat het probleem steeds sterker wordt en de symptomen zich steeds vermenigvuldigen.

Het gevolg is, dat een belemmering, die je eens met een enkel gebaar terzijde had kunnen stellen, nu niet meer met een hefkrans terzijde kan worden gewenteld. Dit tijdig aanvoelen betekent dus: ingrijpen op ogenblikken, dat met weinig moeite veel bereikt kan worden. Harmonisch zijn betekent verder, dat je anderen beter kunt begrijpen en daarom ook vaak voor die anderen veel betere mogelijkheden kunt scheppen.

De erkenning, dat je over deze mogelijkheid beschikt, zal je bovendien steeds meer innerlijke zekerheid geven. Wat betekent, dat je steeds minder, voor hetgeen je werkelijk bent en kunt, zult behoeven weg te vluchten in dromen, waarin je

jezelf ziet als een soort superman of een Cleopatra, zonder in de werkelijkheid ook maar iets van je droom tot werkelijkheid te kunnen maken.

Laat ons beseffen, dat wij , bij het bereiken van enige innerlijke harmonie, onszelf kunnen aanvaarden, als wat wij zijn, als een totale persoonlijkheid, zoals wij tot een aanvaarden komen van onze werkelijke vermogens, zowel mentale , geestelijke als andere.

Je kunt in de wereld dan reageren in een erkennen van verbondenheid, werkelijkheid, met inzicht in de feiten en begrip voor ik en de wereld, zelfs het anders zijn van anderen geheel en zonder voorbehoud aanvaardende .

De harmonische mens zal alle medemensen kunnen aanvaarden, inclusief hun illusies, vergissingen en pretenties. Gelijktijdig zal deze harmonische mens vanuit zich compenserend en soms corrigerende optreden, wanneer kleine vergissingen van anderen een groeiende reeks van problemen dreigen te veroorzaken.

Kom je zover, dan heb je niet alleen op de wereld wat meer harmonie geschapen, maar tevens je eigen bewustwording aanmerkelijk vergroot, je geestelijke mogelijkheden op aarde en na de dood sterk uitgebreid en je hebt een positieve en actieve betekenis gekregen binnen het al, waarin je leeft. Los van alle sleur ga je verder als een zichzelf kennend en actief wezen, dat een innerlijke waarheid harmonisch steeds meer in beelden leert omzetten en zo aan de wereld overdraagt.

Juist daarom meen ik, dat de inhoud van dit onderwerp wel degelijk van geestelijke betekenis is en van belang kan zijn voor een ieder, die bewustwording nastreeft. Kommentaar?

x Zoudt u nog iets kunnen zeggen over de beste methode om door meditatie jezelf beter te leren kennen?

- Er zijn heel wat boeken en ook scholen of bewegingen, waarin dit onderwerp uitgebreid behandeld wordt. Ik geef u alleen enkele tips:

Indien u gaat mediteren, kies geen onderwerpen van zeer algemene aard, zoals vrede, liefde e.d. Dit zijn wel erg mooie en hoge onderwerpen, maar die helpen je niet, jezelf beter te leren kennen. Integendeel, zij bevorderen soms zelfbedrog, omdat men zijn emoties verkeerdelijk als een algemeen geldende werkelijkheid gaat beschouwen.

Wil je jezelf leren kennen, vraag je b.v. eens af, waaraan je je vandaag het meeste hebt geërgerd. Overweeg dit punt, waarover u zich geërgerd hebt van alle kanten. Probeer te begrijpen, waarom u zo reageerde, de ander zo ageerde, of waarom de toestand zo was.

Op deze wijze gaat u beter begrijpen, wat u motiveerde, toen u zich overgaf aan die ergernis, beseft u mogelijk ook de drijfveren uit het onderbewustzijn en ook andere redenen, die in eigen wezen en leven schuilen, worden duidelijker kenbaar.

Uit dit soort meditatie kunt u heel wat zelfkennis putten. Beleef het goede, mediteer over hetgeen u als kwaad of ergernisgevend hebt ervaren.

Een andere meditatie, die ik u ter verkrijging van meer zelfkennis zou willen aanbevelen, gaat uit van de vraag: Wat ben ik werkelijk en wat zou ik graag willen zijn?

Nadat u beide punten voldoende hebt gedefinieerd, moet u zich vervolgens afvragen, waarom u dan bent, wat u bent. Probeer zowel je eigen ontwikkeling als huidige situatie te overzien. Hierdoor wordt het je duidelijker, waarom je nu reageert, zoals je pleegt te doen, maar daarnaast wordt je ook duidelijker, wat je in het verleden gedreven heeft en je uiteindelijk op deze plaats in in deze toestand heeft doen leven. Besef van het heden plus de drijfveren uit het verleden maakt het mogelijk te beseffen, wat je in de toekomst drijven zal.

Deze delen van deze lfkennis helpen je weer om jezelf als geheel beter te begrijpen, jezelf beter te kennen en je plaats beter te beseffen. Hierdoor ontstaat bovendien vaak als vanzelf een juistere waardering voor de wereld buiten je.

Er is nog een derde punt, dat ik u voor meditatie wil aanbevelen: Je hebt bijna altijd als mens het gevoel, dat je tekortschiet.... Neen, dat behoeft u aan niemand toe te geven. Maar al doet u alsof, dit gevoel bestaat bij bijna elke mens.

Overweeg hoe je in jezelf gelooft, denkt of weet over krachten en mogelijkheden te beschikken, waardoor je je tekortschieten tenminste enigszins denkt te kunnen compenseren.

Neem je voor om met het geheel van je wezen elk tekortschieten, hoe dan ook, goed te maken. Overweeg, wat de beste wijze is, om tekortkomingen, die u nu aanvoelt of meent te beseffen, zoudt kunnen herstellen.

Ik weet wel, dat er in de praktijk zo dadelijk toch niet te veel van terecht zal komen en ook dit zult u gemeenlijk diep in uzelf wel aanvoelen. Maar de overweging helpt je, de feiten onder ogen te zien en scheidt bovendien in je een sfeer, een soort drang om bepaalde zaken te verbeteren. Bovendien wordt u zich langs deze weg sterker bewust van bepaalde voor u nu zeer belangrijke disharmonische aspecten van uw eigen persoonlijkheid, zodat een bewust naar harmonie streven voor u gemakkelijker wordt.

Wie deze drie eenvoudige benaderingen gebruikt, zal na enige tijd zien, dat hij niet alleen zichzelf beter gaat begrijpen, maar gelijktijdig ook tot een juistere benadering van zijn medemensen zal overgaan.

Aan de hand van je overwegingen kun je bovendien vaak sneller en juistere begrijpen, wat de mogelijke drijfveren van die anderen zijn, waarom zij zich gedragen en doen op de voor hen kenmerkende wijze.

Ik ben van mening, dat alleen dit laatste reeds zonder meer op de wereld voor vele mensen een grote vooruitgang tot stand zou kunnen brengen. Voldoende?

x Geschreven staat: aan de vruchten zal men de boom kennen. Wanneer je nu vruchten tegenkomt, die je niet bevallen, hoe moet je dan reageren.

- In dat geval zoek je een andere boomgaard. Zoek naar de vruchten, die u passen en kijk, bij welke boom die dan wel behoren.

Overigens vind ik uw, op de bijbel gebaseerd, citaat nogal gevaarlijk. Wanneer je ziet naar de vruchten van het christendom, wat moet je dan denken van de boom, die dit alles heeft voortgebracht? U moogt zelf deze vraag beantwoorden. Ik doe het niet. Ik kijk wel uit.

Wanneer resultaten niet in overeenstemming zijn met de verwachtingen, is het immers verstandig een andere weg te zoeken, die wel de nodige resultaten oplevert? Volgens mij is dit geen kwestie van ontrouw zijn, afvallig worden.

Wanneer u bij een bepaalde kruidenier steeds weer peulvruchten krijgt, die duf zijn, blijft u dan voor dit product nog steeds die man blijmoedig opzoeken, hem begroeten - de met vreugdige kreten als A.H.Simon, hoe gaat het met je?

Of denkt u stil: de man kan mij nog meer vertellen, maar voor dit product ga ik voortaan ergens anders naar toe? Maar wanneer u dan geestelijk of anderszins constateert, dat de verlangde resultaten steeds weer niet kloppen, steeds weer niet in overeenstemming zijn met de leer, de basis, of de beloften, moet je dan toch zo voortgaan?

Vraag je liever eens af, hoe het wel mogelijk is, dat de vruchten anders uitvallen, dan u aan de hand van de boom had verwacht. Ontdekt u, dat de mogelijkheid om die resultaten te beïnvloeden niet bij jou is gelegen, zodat je zelf niet de resultaten beïnvloed of mogelijk vervalsd hebt, zoek elders.

Dit geldt altijd en overal, ook hier. Wanneer u na enige tijd hier moet constateren, de theorieën zijn erg mooi, maar de resultaten vallen mij hard tegen, dan moet u gewoon ergens anders heen gaan. Ten hoogste zoudt u zich eerst eens af kunnen vragen, in hoeverre uzelf mede de teleurstellingen hebt veroorzaakt, door b.v. zaken aan te nemen, die nooit gezegd of beloofd zijn. Bovendien moet je in een dergelijk geval niet over het doen en laten van anderen denken, maar over de relatie tussen de bron, de boom, en jezelf.

Blijkt de invloed of het resultaat u niet te passen, zo dient u ergens anders heen te gaan. Want wanneer u tegen wil en dank blijft kleven aan iets, waarmede u in feite geen vrede hebt, zult u meer en meer in verzet komen, uw eigen innerlijke verdeeldheid, uw disharmonie, groter maken dan onvermijdelijk is. U zult zeker geen bewustwordingsmogelijkheden verwerven, maar eerder uzelf verblinden voor de feiten, waardoor u zowel in denken als in handelingen steeds verder in de voor u verkeerde richting gaat.

Dit te doen is immers dwaas? Wanneer je van een koopman vraagt, dat hij goede waar levert, dan mag je dit van een ieder en op elk gebied vergen, zelfs van God.

Een uitspraak die velen wat vermetel en vreemd vinden. Maar waarom zou God niet beantwoorden aan de regels van eerlijkheid en oprechtheid, betrouwbaarheid, die wij in onze wereld, volgens hetgeen Zijn Wil heet te zijn, t.a.v. elkander dienen te handhaven?

Indien God alles geschapen heeft en, zoals velen beweren, alle wetten Zijn Wil zijn en uit Zijn Wezen voortkomen, zo lijkt het mij dwaasheid Hem, als wetgever, te beschouwen als staande boven alle wet.

De kwaliteiten, die hij de mensen inlegt of oplegt, zullen, indien het gestelde waar is, immers voortkomen uit Gods Wezen zelf en kenbaar worden als een voortdurende werking van Zijn Wezen.

Wat betekent, dat je zelfs God als openbaring en Zijn Wil, als naar wij geloven ons geopenbaard is, wel degelijk

kritisch mogen benaderen, zoals blijkt uit de geciteerde spreuk, zoals deze ook in de bijbel terug te vinden is - wat dus dan eveneens het woord Gods betekent.

Indien je innerlijk God aanvaardt, zo moet je ook beseffen dat die God, door deze innerlijke aanvaarding, vanuit u in de wereld openbaar zal moeten worden, maar tevens voor u vanuit de wereld, waarin u leeft, kenbaar zal moeten zijn. Anders blijft uw gehele geloof een soort sprookje en is uw God voor u niet veel meer dan een super Sinterklaas, die zijn geschenken na uw overlijden uit zou moeten delen. Een illusie, die elke zondag weer met plechtige gezangen wordt ingehaald en versterkt, hebt u in het leven immers niet bepaald nodig?

Nogmaals, dit geldt voor ons evenzeer als voor elk geloof, elk systeem van denken, elke filosofie: Wat zij voor u werkelijk betekent en wat zij voor u ook praktisch mogelijk maakt, is de maatstaf. Zijn de vruchten niet in overeenstemming met de boom, zoek een andere boomgaard. Voldoende?

Niet voor niets stel ik dit zo, bijna kettens en ondeugend. Want je hoort zoveel mensen beweren, dat de geest hen zegt, dat zij dit of dat moeten doen, dat God hen beveelt iets te doen en ziet dan, hoe zij in hun verwachtingen beschaamd worden. Daarom meen ik, dat een redelijk beschouwen van de oorzaken van die teleurstelling dan noodzakelijk is, al is het maar om die weg te vinden, die beter bij je past en die goede vruchten te vinden, waarnaar je verlangt.

Vele mensen beroepen zich voor al, wat zij geloven en doen, op een hypothese en benemen zich in naam daarvan gelijktijdig het recht, te overwegen, wat zij nu eigenlijk doen en wat daaruit uiteindelijk voortkwam. Ik acht dit onjuist.

Indien de geest u, naar u gelooft, ten goede leidt, dan moet daaruit ook kenbaar voor u iets goeds voortkomen. Blijft dit resultaat uit, laat die geest dan rustig barsten, of maak er desnoods gelei van.

Waarmede wij aan het einde komen van mijn bijdrage. Ik heb mogelijk de zaken soms hard gezegd, maar wel zo eerlijk mogelijk. Ik hoop, dat u dit alles dan ook niet zult zien als iets om je over op te winden, maar eerder zult beschouwen als iets, waarover je toch eens even na moet denken. Want geloof mij: wanneer je je innerlijke krachten kunt aanvaarden zonder verzet en de resultaten rond je kenbaar ziet worden, vind je meer dan harmonie. Er is dan sprake van een werkelijke bewustwording en ook een werkelijke mogelijkheid tot samengaan van mens en mens, mens en geest met goed resultaat.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Dit tweede gedeelte van de avond wil ik toch weer wijden aan het onderwerp, waarmede ook mijn voorganger u reeds konfronteerde: harmonie.

Harmonie kun je op zoveel wijzen uitbeelden, op zo vele geheel verschillende wijzen ook beleven.

Wat vele mensen en ook sommige geesten daarbij over het hoofd plegen te zien is het feit, dat een dergelijke harmonie ook in zichzelf een kracht betekent en vertegenwoordigt.

Wanneer wij hier samen een ogenblik over harmonie denken, zo is het mogelijk, daarmee een zekere spanning op te bouwen. Daardoor kun je dan weer bepaalde effecten veroorzaken.

Naargelang men is in gesteld noemt men de resultaten dan vaak suggestie of magie. Maar zoveel, wat u in deze dagen kent, noemde men vroeger niet techniek, maar magie, ook al was het woord suggestie toen nog niet uitgevonden.

Electrisch licht, voor u normaal, is een wonder voor mensen uit de tijd van het grote romeinse imperium. Wanneer wij spreken over de harmonie als een kracht en niet alleen als een denkbeeld of een toestand, een begerenswaardig iets, zo kan dit u wonderlijk voorkomen. Maar toch is hetgeen bereikt wordt niet geheel buiten alle wetten, mogelijkheid tot weten en beheersen om, tot stand te brengen.

Een kracht opbouwen kan alleen reeds geschieden door denken. Dit denken is daarbij oorzaak en niet de een of andere plechtigheid of kerkelijke bijeenkomst.

Een sportwedstrijd, een politieke vergadering, ja, soms zelfs een bruiloftsfeest, kan evenveel aan uitstralingen opbrengen als een plechtige samenkomst, waarbij men dit opwekken van en uitstralen van kracht als specifiek doel heeft gekozen.

Misschien is het daarom goed, juist deze kracht, deze uitstraling, deze werking, eerder na te gaan dan de vorm van werken, waardoor zij kenbaar wordt.

Wanneer er een vorm van harmonie wordt uitgestraald, kun je b.v. veel meer verwerken dan normaal. Vermoeidheidsverschijnselen treden later op en worden door het lichaam ook beter en sneller verwerkt, dan anders gebruikelijk is.

Geestelijke problemen worden door middel van die harmonie gereduceerd tot hun werkelijke inhoud en betekenis. Mentale problemen, waarmee je bezig bent, worden tijdelijk uit het bewustzijn weggevaagd, omdat zij in vele gevallen niets te maken hebben met je eigen werkelijkheid, of de werkelijkheid van de wereld, waarin je leeft. Hebben zij daarop wel betrekking, dan keren de feiten later, maar anders saamgebracht en meer harmonisch geordend in het bewustzijn terug, zodat een oplossing eerder en juister gevonden kan worden.

Het is daarom, dat ik met u allen te samen een poging zou willen wagen om iets van de kracht, die schuilt in harmonie, kenbaar te maken.

Nu is dit zeker geen groots manifestatie van de krachten van geest en mens. Dat laten wij maar beter over aan hen, die op Steravond met grote krachten werken.

Mijn opzet is eerder, door het tijdelijk tot standbrengen van een redelijke harmonie in dit gezelschap, bepaalde dingen duidelijk te maken, die door een medium alleen en met woorden zonder meer moeilijk te zeggen, laat staat te demonstreren zijn.

Want de kracht in de harmonie is iets, wat je eerst zelf eens moet aanvoelen en beleven, voor je er in zult slagen iets daarvan ook vanuit jezelf zonder meer waar te maken.

Maar wat hebben wij nodig om een dergelijke proef te wagen? In de eerste plaats natuurlijk de bereidheid om tijdelijk alle geschillen en tegenstellingen terzijde te zetten. Zo heel moeilijk is dit niet, want u kunt dezen immers zo dadelijk weer hervatten, wanneer u daartoe geneigd bent.

Ook onze kritische instelling en vermogens dienen wij voor een kort ogenblik uit te schakelen. Ook wanneer wij de proef doen, zonder onze kritische vermogens daarin een rol te laten spelen, is dit geen bezwaar. Wij kunnen immers zo dadelijk alles terug in onze herinnering roepen en dan kritisch overdenken.

Verder moeten wij proberen, innerlijk rustig te zijn. De wereld is ondanks alles goed. Er zal weer een lente komen en er zullen weer feesten zijn en gezelligheid. Er zijn ook voor ons nog 1001 mogelijkheden om blij te zijn.

De wereld is positief en wij willen de eenheid met het positieve van de wereld een ogenblik in onszelf aanvaarden. Zo moeilijk is dat ook niet. Het is iets, wat je, hier rustig gezeten, voor een ogenblik heus wel op kunt brengen.

Wanneer wij dan zover zijn, dienen wij nog te beseffen, dat deze harmonie zeker niet tot onszelf beperkt zal blijven. Wanneer wij het positieve van leven, van het bestaan, aanvaarden, zo moeten wij ook de wereld, waarin voor ons dit beleven bestaat, mede aanvaarden.

Wij zijn niet alleen maar eenlingen te midden van een chaos. Wij zijn wezens, afhankelijk van de wereld, die rond ons is. Ons bestaan is een voortdurend spel, waarbij wij spreken tot de wereld en de wereld spreekt tot ons.

Maar dit erkennende kunnen wij toch de kracht van deze eenheid van mensen en wereld voor een kort ogenblik aanvaarden? Wanneer wij deze eenheid voor dit ogenblik aanvaarden en in onszelf rustig erkennen, dan zullen wij gevoelen, hoe er een spanningsveld rond ons wordt opgebouwd.

Wij zullen bemerken, dat er een kracht is, die meer is, iets anders is, dan wijzelve alleen. Wij zullen de verbondenheid, die harmonie betekent, aanvoelen, zelfs wanneer wij haar niet kunnen begrijpen.

Vergeet voor een ogenblik de grenzen, die u uzelve stelt. Aanvaardt voor een ogenblik alle kracht, die rond u is. Neem die kracht in je op, zo goed je kunt. Adem die kracht in. Want wij zijn in harmonie en te samen sterk.

Wij kunnen uit deze innerlijke eenheid, elk van ons voor zich, de nodige energie putten, de kracht, die wij nodig hebben, vinden.

Dit leek misschien een spel. Maar het is meer dan dat. Bijna een ieder hier heeft de kracht gevoeld. Bijna allen hebben ook iets van die kracht in zich willen opnemen. Dan kunnen wij misschien daardoor ook voor onszelf het bewijs vinden, dat die kracht er echt is.

Die harmonie voor dit ene ogenblik, deze wonderlijke gespannen stilte, kunnen wij wegwuiven als een suggestie, wanneer ons daarvan verder niets meer over blijft. Maar als er nu iets is veranderd, wanneer u opeens wat veerkrachtiger en blijer bent geworden, dan is het toch verder niet belangrijk, hoe deze kracht is opgewekt? Dan is belangrijk, dat u iets

van deze kracht hebt opgenomen, dat zij iets in u tot stand brengt.

Wanneer u harmonie voor uzelf beter ervaart, wanneer u enkele problemen eens tijdelijk terzijde kunt schuiven, dan hebt u al veel bereikt, dan verandert er iets in u en uw mogelijkheden.

Wij hebben dit hier nu te samen gedaan. Maar waarom moeten wij, om zoiets te bereiken, hier en te samen zijn? Zeker, het is suggestie mijnerzijds, indien u wilt, waardoor dit mogelijk wordt. Want het moet toch een naam hebben.

Maar wanneer iets werkt, is het niet voldoende te roepen: dit is suggestie. Want dan is er iets gebeurd. Indien er in u iets is gebeurd, dan is er werkelijk wat bereikt en werkelijk veranderd.

Indien dit nu mogelijk werd, doordat u even vergat u bezig te houden met tegenstellingen, kritiek en andere dingen, zodat u voor een kort ogenblik op durfde gaan in een gemeenschappelijkheid, dan moet dit voor u toch evenzeer mogelijk zijn, wanneer er iemand niet met twee handen kracht naar u staat uit te stralen?

Harmonie is een kracht. Wanneer je die voor jezelf kunt beleven, zelfs al is dit maar voor een kort ogenblik, dan kun je hierdoor sterker en evenwichtiger worden, zul je vele zaken juister gaan beoordelen en begrijpen.

Maar misschien kun je nog een stap verder gaan: Wanneer je een knoop in je zakdoek legt om iets niet te vergeten, is deze op zichzelf zeker niets van magische betekenis. Maar zij dwingt u wel om zo nu en dan na te denken: Wat was er ook weer?

Ieder van ons heeft een eigen voorstelling voor harmonie en het hogere. Voor de eens is het symbool een kruis, voor de ander een zon, voor de derde een driehoek en mogelijk voor de vierde alleen maar de nuchtere erkenning, dat hij bestaat.

Maak voor u zelf nu eens een teken, dat voor u harmonie betekent. Verbindt steeds weer het begrip van harmonisch zijn aan een bepaalde voorstelling. Kies zelf iets daarvoor. Kijk er naar. Richt je er op. Ik garandeer u, dat u hetzelfde, wat wij hier voor een kort ogenblik gezamenlijk tot stand brachten, kunt herhalen.

Het is niet voldoende, alleen maar in grote samenkomsten of in ingewikkelde rituelen een ogenblik van harmonie of zelfs verrukking te vinden. Zeker niet, wanneer je daardoor zou vergeten, wat je zelf bent en kunt.

U kunt kracht uitstralen. Wanneer u die harmonie in uzelf beleeft en uw hand uitstrekt om iemand te genezen, dan zult u ontdekken, dat de hand inderdaad straalt, al weet u mogelijk niet wat of hoe. En u zult de ander inderdaad hierdoor kunnen helpen.

Noem dit dan magie of suggestie, magnetisme. De naam doet niet terzake. Maar je kunt een ander helpen, genezen soms. Je kunt genezingsprocessen versnellen, een mens mogelijk helpen, snel over emotionele onevenwichtigheden heen te komen. Je kunt dit. Waarom zou je dit dan niet doen?

Je kunt mensen vanuit de bereikte harmonie zó aanvoelen, dat je het juiste woord vindt, het juiste gebaar, waardoor zij hun evenwicht hervinden. Je kunt de wereld zó beïnvloeden,

dat zij meer harmonisch wordt, wanneer je maar leert steeds weer harmonie en de kracht daarvan in jezelf te wekken.

Ook dit is iets, wat bewezen zou moeten worden. Laat ons daarom nog een experiment doen. Is er hier iemand, die een ernstige patient heeft of kent? (ja). U neemt wel een verplichting op u t.a.v. de aanwezigen hierdoor: Hen mede te delen of en hoe resultaat bereikt werd. Meer exact: of op deze avond tussen stel 21 en 22 uur enige verandering in de toestand van deze zieke is opgetreden. Ik kan u helaas geen andere controle - mogelijkheid bieden op het ogenblik.

Ik neem aan, dat u allen bereid bent, zich nog een keer te concentreren, zoals wij zo even reeds deden. De persoon met de patient doet hieraan niet mee, maar stelt zich deze zo duidelijk mogelijk voor de geest en concentreert zich hierop.

Ons eerste doel is harmonie. Wij vormen een eenheid. wij wensen, wij zijn voor een ogenblik vrede. Wij zijn bereid de kracht, die hierbij zo ontstaan, te richten op het denkbeeld, dat hier wordt gevormd.

Wij proberen nu allen even te gevoelen, dat nu niets meer werkelijk belangrijk is. Wij vormen een eenheid. Wij zijn een eenheid, niets stoort ons. Er ontstaat een kracht rond ons. Wij hebben kracht.

Alle kracht, die rond en uit deze eenheid ontstaat, geven wij nu vrijwillig en vrijelijk aan deze patient.

Rust, vrede, harmonie. U wilt genezen. Richt de kracht, die u gevoelt of beseft, op dit brandpunt - deze handen- en laat ze afvloeien via het denkbeeld, dat door deze man is opgebouwd....

Dit was vanavond dan ons tweede experiment. Let wel: u hebt niets van uw eigen kracht verloren of gegeven. U hebt alleen die krachten afgegeven, die uit dit harmonisch-zijn voortkwamen.

U. Uw patient heeft op dit ogenblik een ontspanning ervaren. Er is een reactie mogelijkheid. U zult deze morgen of reeds voordien kunnen konstateren. U zult kunnen konstateren of kunnen doen konstateren door deskundigen, dat de lichamelijke gesteldheid op korte tijd rond 20% verbeterd is.

Wat niet veel is, maar toch meer, dan anders door een behandeling van vele weken in dit geval haalbaar leek.

Bovendien is er sprake van een ontspannende ervaring, die juist op deze tijd optrad. Alles was mogelijk, alleen maar, omdat u allen, of tenminste de meesten onder u, harmonisch wilde zijn en deel nam aan deze proef, omdat u wel eens wilde zien, wat daar nu van terecht kwam. Maar ook dit effect kunt u zelf bereiken.

Vindt harmonie met uzelf en de wereld, aanvaardt uw verbondenheid met de wereld en u zult uw kracht kunnen zenden aan anderen, die deze van node hebben.

Probeer het en u zult konstateren, dat, mits u zich met die ander ook maar enigszins verbonden gevoelt, onverklaarbare resultaten ontstaan. Het nemen van die proef is aan u. Ik dank u voor uw aandacht.

Goeden avond.

(beide onderwerpen bekort)

d.d. 10 november 1978